

Αναρρίχηση στην Ελλάδα

Petit Clocher de Portalet

Β΄ ΜΕΡΟΣ

Η "extreme" αναρρίχηση του Claude Remy

Claude Remy, e-mail: claude.remy@bluewin.ch
Μετάφραση: Νικόλας Ξανθόπουλος (Λοζάνη, Ελβετία)

Επιμελείται

ο ΑΡΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
aritheo@otenet.gr

«Etat de Choc»

Καλοκαίρι 1972, ο αδελφός μου Yves και εγώ, αναρριχόμαστε τη βόρεια πλευρά του «Petit Clocher de Portalet» μέσω της διαδρομής «La Darbellay». Αριστερά μας, η εντυπωσιακή σχισμή-καμινάδα.

Έντεκα χρόνια μετά και πάλι στο «Petit Clocher de Portalet» μένουμε άφωνοι μπροστά στην αυστηρότητα του χώρου... Φύγαμε το πρωί απ' το σπίτι και φτάνοντας στους πρόποδες αφήσαμε το υλικό για να κάνουμε μια αναγνώριση.

Οι πρώτες σχοινιές μας δίνουν μεγάλη ευχαρίστηση και είναι η ειδικότητά μας. Κρεμασμένα στα μποντριέ μας μια σειρά από Hexentrics και Rocks, όχι Friends, αλλά επίσης ένα καλέμι για τοποθέτηση βυσμάτων και καρφιά.

Προσπερνούμε κατάλοιπα παλαιών προσπαθειών μέχρι την αρχή της 4ης σχοινιαίας και συνεχίζουμε πάνω σ' ένα γρανίτη κατακόρυφο και καταπληκτικά ομοιογενή. Αντικαθιστούμε (σπανίως) τα σημεία ασφάλισης που μας φαίνονται ύποπτα με βύσματα ή καρφιά, ώστε να μπορεί να σκαρφαλωθεί ελεύθερα η διαδρομή. Φτάσα-

με πιο ψηλά απ' ότι περιμέναμε, 3 σχοινιές πριν από την κορυφή.

Αλλά οι σκιές μεγαλώνουν, το κρύο γίνεται τσουχτερό, πρέπει να γυρίσουμε στο καταφύγιο.

Το επόμενο πρωί, μετά από μερικά «μπλοκαρίσματα και μορφασμούς» στα κάθετα τοιχώματα, φτάνουμε στην κορυφή, διαδρομή «Etat de Choc», όνομα που δώσαμε από ένα άλμπουμ Punk-rock.

Την επομένη είμαστε στο καταφύγιο του Trient και τη μεθεπομένη ανοίγουμε τη διαδρομή «Dianetic», στη βόρεια πλευρά του «Tete Biseix», 300 μέτρα παραδοσιακής ελεύθερης αναρρίχησης, με καρυδάκια.

L'escalade plaisir (η αναρρίχηση για ευχαρίστηση) στη νότια πλευρά

Στις αρχές του καλοκαιριού 1986, η Σχολή Αναρρίχησης δίπλα στο καταφύγιο Ορνύ εξοπλίζεται με τρυπάνι με μπαταρίες, εργαλείο πρόσφατο στις Άλπεις, το οποίο διευκολύνει την τοποθέτηση των βυσμάτων.

Λίγο αργότερα πραγματοποιείται η διαδρομή «Chic, cheque, choc», από τους υπογράφοντες.

Ανοιγμένη εντελώς ελεύθερη, την εξοπλίζουμε με 50 βύσματα με τρυπάνι.

Σύντομα η διαδρομή γίνεται «κλασική» με πνεύμα «αναρρίχησης-ευχαρίστησης», απαιτεί επιπλέον τη

χρήση μερικών καρυδιών για συμπλήρωση ασφάλισης. Κατόπιν, στο ίδιο στυλ, ανοίγονται κι άλλες διαδρομές, πιο μικρές, αριστερά της πλαγιάς.

Ο Philippe Steulet αναρριχάται στην πρώτη ακραία σχισμή των Άλπεων

Στις αρχές της δεκαετίας του 1980, με την καθιέρωση της μοντέρνας ελεύθερης αναρρίχησης η «Darbellay» εγκαταλείπεται.

Ο πρώτος που την οραματίστηκε σε «ελεύθερη» ήταν ο Lucien Abbet. Το 1987 το συζητάει με τον

Philippe Steulet, έναν απ' τους καλύτερους αναρριχητές, από την Jura.

Ο Steulet ενθουσιάζεται αμέσως και περνά δύο ημέρες με τον Abbet για να αντικαταστήσει τον παλιό εξοπλισμό της «Darbellay» με βύσματα. Μεταξύ των βυσμάτων αφήνουν κενό 5 με 6 μέτρα κάτι που σημαίνει υποχρεωτική αναρρίχηση δυσκολίας 7b. Στη συνέχεια δοκιμάζουν να την κάνουν «ελεύθερη» αλλά χρειάζεται περισσότερος χρόνος απ' ότι υπολόγιζαν.

Οι πτώσεις, έως και 15 μέτρα, χρειάζονται μεγάλη ψυχολογική δύναμη, πόσο μάλλον περισσότερο σε τέτοιο πλαίσιο: αυστηρό, βόρειο, αλπικό, παγωμένο.

Ο Abbet υπογραμμίζει: «Ο Philippe με τις τεράστιες ικανότητές του προπορευόταν συνεχώς για να αντιμετωπίσει μια τόσο εκτεθειμένη «ελεύθερη» χωρίς χρήση τεχνητών.

Στην περίοδο 1988-89 ο Steulet εντείνει τις προσπάθειές του να σκαρφαλώσει ελεύθερα τη διαδρομή και «φθείρει» τους σχοινοσυντρόφους του όπως η σύζυγός του, ο αδελφός του Francois και οι εκ Γενεύης Guy Scherrer και Elie Chevioux. Όλοι εντυπωσιάζονται απ' το τοπίο και την επιμονή του Steulet που προτιμά να διανυκτερεύσει (binouac) στο βόρειο πλάτωμα, παρ' όλο το μεγάλο φορτίο.

Τον Αύγουστο 1989, ένας άγνωστος νέος, εξασφαλίζει την επιτυχία. Πρόκειται για τον Francois Legrand μελλοντικό πολυνίκη της αγωνιστικής αναρρίχησης.

Ο Francois διευκρινίζει: «Ήταν μια μέρα με πολύ κρύο. Παρ' όλα αυτά ο Phil ήταν σε τρομερή φόρμα και αποφασίζει να προσπαθήσει. Από την αρχή έχει

ένα πρόβλημα με τα παγωμένα ακροδάχτυλά του αλλά συνεχίζει την τόσο απαιτητική για τα δάχτυλα αναρρίχηση.

Η σταθερότητά του, πέρα των ορίων, του επιτρέπει να κατορθώσει αυτή τη μεγάλη και σκληρή σχοινιά και να φτάσει στο ρελέ μετά μία περίπου ώρα. Είμαστε παγωμένοι και, οφείλω να ομολογήσω ότι δεν μπορούσα ν' ανακτήσω γρήγορα δυνάμεις. Ο Phil όμως ξεκινά. Μετά από λίγα μέτρα, πάντα απόλυτα κάθετα, η σχισμή κατευθύνεται προς τ' αριστερά και τα πιασίματα γίνονται διαφορετικά. Η άφιξη στο ρελέ σημαίνει το τέλος των μεγάλων δυσκολιών».

Ο Phil ανακοινώνει: L1:8a, 50m, συνεχόμενης δυσκολίας. L2: 7c+, 50m, πολύ εκτεθειμένο και αθλητικό. Είναι η πιο δύσκολη αναρρίχηση σχισμής της οροσειράς του Λευκού Όρους και τα ωραιότερα επίτευγμα «ελεύθερης» της σεζόν, στις Άλπεις. Τα ορειβατικά περιοδικά όμως ούτε καν το αναφέρουν. Το πιο απίστευτο: 20 σχεδόν χρόνια αργότερα και κανείς δεν το έχει επαναλάβει...

Η «παρέα των νέων» στο Petit Clocher de Portalet

Μια νέα ομάδα προσεγγίζει το «Petit Clocher de Portalet». Σκαρφαλώνει τις υπάρχουσες διαδρομές, ανοίγει νέες και χρησιμοποιεί καρυδάκια αν και η αναρρίχηση είναι πολύ μεγάλης δυσκολίας.

Από το 1999 οι κάτοικοι του Valais, Didier Berthod και Francois Mathey, «λυμνώνονται» τις πολύ σκληρές, ακραίες διαδρομές των Άλπεων. Πάνω στο γρανίτη τελειοποιούνται στη χρήση των καρυδιών για ασφάλιση. Τον Αύγουστο του 2000 δοκιμάζονται με θράσος στη διαδρομή «Etat de Choc». Ο Mathey θυμάται: «Ανεβήκαμε σίγουροι για τον εαυτό μας, αλλά «φάγαμε τα μούτρα μας» μετά από μια πτώση που μας άφησε πολύ τραυμαμένους για να συνεχίσουμε»...

Το επόμενο καλοκαίρι, η ίδια σχοινοσυντροφιά επανέρχεται, αριστερά από την «Etat de Choc» στις λεπτές χαρμαδές: είναι η «Histoire sans fin» (Ιστορία χωρίς

τέλος). Πρέπει να «δουλέψουν» λίγο για να ελευθερώσουν αυτή τη διαδρομή που αγγίζει τον 8ο βαθμό δυσκολίας.

Στη συνέχεια το Clocher du Portalet γίνεται «πεδίο παιχνιδιού» γι' αυτήν τη νέα γενιά, παρασυρόμενη από μια πραγματική ατμομηχανή: τον Didier Berthod. Επί τρεις σεζόν παρακινεί όλους τους φίλους του αναρριχητές. Μεταξύ αυτών συχνά βρίσκεται και ο αδελφός του Cyrille, οι Simon και Samuel Anthamatten και ο πιστός Francois Mathey.

Το εχθρικό περιβάλλον του Petit Portalet δεν αποθαρρύνει την ομάδα, αντίθετα, πυροδοτεί ένα μεγαλύτερο πάθος. Κατασκηνώνουν σ' ένα χορταρένιο πλάτωμα, πλάι στο χείμαρρο, απέναντι από τη βόρεια πλαγιά του Petit Portalet.

Άλλοτε στο «Petit Portalet», άλλοτε στο «Rawyl», απ' όπου κατάγονται, πάνω από την πόλη Sion, ή αλλού, οι νέοι αναρριχητές αναμετρούνται όλο και περισσότερο σε δύσκολες διαδρομές.

Το καλοκαίρι του 2003 οι Berthod, Mathey και Alexis Mikolajak (Βέλγος αναρριχητής, πρωταθλητής στη χώρα του το 1995 πέρασε το καλοκαίρι του 2003 με την παρέα των αναρριχητών από το Valaisans), διερευνούν τη δεξιά ορθοπλαγιά της «Etat de Choc». Πάνε προς το άγνωστο με το φόβο στην ψυχή, με ένα πνεύμα σχεδόν σαν «οι μελλοθάνατοι σε χαιρετούν» ...κ' έτσι ονομάζουν τη διαδρομή «Ave Caesar». Πρόκειται για μια ένωση παλιών και νέων διαδρομών. Σκαρφαλώνουν σχισμές με τα δάχτυλα, με τη γροθιά, με το σώμα γερμένο προς τα έξω (πίσω), σ' έναν αδυσώπητο βράχο.

Σε δυο ημέρες ανοίγουν, από κάτω, μια απίστευτη διαδρομή. Θα χρειαστούν μερικές επιπλέον προσπάθειες για να την σκαρφαλώσουν εντελώς «ελεύθερα» με καρυδάκια και μόνο με τρία βύσματα. Κατά το Mathey είναι η πιο ωραία διαδρομή του «Petit Clocher» και δύσκολα βρίσκει κανείς κάτι το αντίστοιχο στις Άλπεις. Είναι «τέλεια». Τα ρελέ βρίσκονται πάνω σε ευπρόσδεκτα μικρά πατάρια, πάνω από τα οποία δεσπόζει ένας συμπαγής βράχος, τόσο γοητευτικός όσο και εντυπωσιακός. Ελαφρά αρνητικός είναι χαραγμένος με μόνο μια σχισμή: «Τη» γραμμή.

Η «Darbellay» ελεύθερη με καρυδάκια.

Η «Darbellay» είναι το πάθος του Didier Berthod. Δοκιμάζει πρώτα, μες το πνεύμα του Steulet, να γνωρίσει όλες τις κινήσεις με όλες τις λεπτομέρειες. Έχει ήδη εμπειρία στο να σκαρφαλώνει πάνω σε απαίσιμα τακάρια. Εδώ ανακαλύπτει νέες κινήσεις, ιδιαίτερα τα σφηνώματα με δύο δάχτυλα (πόνος!!!)...

Κατόπιν ξαναδοκιμάζει αντικαθιστώντας τα βύσματα με καρυδάκια. Δουλεύει τη διαδρομή και καθορίζει τι θα βάλει, πού και πώς. Τελικά αποφασίζει ν' ασφαλιστεί μόνο με ασφάλειες που τοποθετεί εκείνος κατά τη διάρκεια της διαδρομής. Ειρωνεία της τύχης: αντικαθιστά όλα τα βύσματα του Steulet, εκτός από τρία καρφιά στην αρχή του 8α.

Μια τέτοια διαδρομή είναι μοναδική στις Άλπεις. Δυστυχώς όμως μετά δύο σεζόν και πολλές προσπάθειες δεν υπάρχει «happy-end».

Στη διάρκεια του καλοκαιριού 2004 ο Berthod επιτυγχάνει τις πρώτες σχοινιά τοποθετώντας καρυδάκια αλλά γλιστρά και πέφτει, εξαιτίας νερού που στάζει στο τέλος της δεύτερης σχοινιάς. Λίγο αργότερα, με καλύτερες συνθήκες, ο Simon Anthamatten προχωρεί περισσότερο: σκαρφαλώνει την πρώτη σχοινιά βάζοντας καρυδάκια και μια άλλη μέρα τη δεύτερη σχοινιά με τα καρυδάκια που βρήκε επί τόπου.

Plaisir: Ευχαρίστηση και ...εκπλήξις

Το καλοκαίρι 2008 ο αδελφός μου κ' εγώ ανοίγουμε μια εκπληκτική διαδρομή στη βόρεια πλευρά, σε «στυλ-ευχαρίστηση», στο μήκος «σχισμών-διέδρων» στο άκρο-δεξιό μέρος του εντυπωσιακού «κάθετου πίνακα».

Ενώ εναλλάσσουμε την τοποθέτηση καρυδιών και βυσμάτων ένας ασυνήθιστος θόρυβος διασχίζει τον αέρα ενώ μια σκιά μας προσπερνά. Ένας νεαρός γυμναστής περνάει και ξαναπερνάει πάνω απ' τα κεφάλια μας,

στρέφοντας το βλέμμα του πάνω μας ...Τι συγκίνηση να παρατηρείς το θέαμα αυτό κρεμασμένος σε σε αετοφυλιά, το μεγαλύτερο πτηνό των Άλπεων. Μπράβο σ' αυτούς που πάλεψαν για να το ξανα-εισαγάγουν...

Τοποθετημένη στην οροσειρά του Trient και του Λευκού Όρους, η περιοχή αυτή είναι μέρος των Άλπεων του Valais.

Petit Clocher de Portalet, 2832m. Οροσειρά του Trient, Ελβετία

Χρήσιμες πληροφορίες και επιλογή των διαδρομών.

Το καταφύγιο του Orny, 2831m., 90 θέσεις. (Photos 0100-0105)

«Base Camp» ιδανικό για αναρρίχηση στην περιοχή και στο «Petit Clocher de Portalet».

Υπεύθυνοι: Patricia και Raymond Angeloz.

Τηλέφωνο: 0041-(0)27.783.1887

e-mail: cabanedorny@netplus.ch

Ιδιοκτησία του Ορειβατικού Ομίλου Ελβετίας, τμήμα Diablerets/Lausanne

www.cas-diablers.ch

Πρόσβαση

Από τα αεροδρόμια Γενεύης ή Ζυρίχης με τρένο για την πόλη Martigny, πηγαίνετε στο χωριό Champex, κατόπιν με το telesiege της Breya, 2188 μ. Ακολουθείτε το μονοπάτι του καταφυγίου Orny, 2826 μ. (2.15 ώρες).

Από το καταφύγιο ξαναπαίρνετε την κατεύθυνση για Breya και κατηφορίζετε το λιθώνα για να περάσετε μπροστά από τον παγετώνα στη δεξιά όχθη. Παίρνετε το μονοπάτι με τους κούκους για το «Petit Clocher», το οποο οδηγεί μέσα από απότομες σάρες στους πρόποδες της ορθοπλαγιάς σε 45 λεπτά.

Τα χιονισμένα περάσματα μπορεί να είναι επικίνδυνα μετά από μια κρύα νύχτα, ένα πιολέ είναι χρήσιμο. Το μονοπάτι που διατρέχει τη βάση του «Petit Clocher» και οδηγεί στις διαδρομές είναι ασφαλισμένο με σχοινιά και αλυσίδες για αποφυγή ατυχημάτων.

Υλικό

Σχοινιές 50 μέτρων (χρειάζεται σχοινί 100μ.), 12 σετάρια και αρκετά καρύδια τύπου Rocks και Friends. Αναλόγως της διαδρομής διευκρινίζεται και ο εξοπλισμός.

Διαδρομές

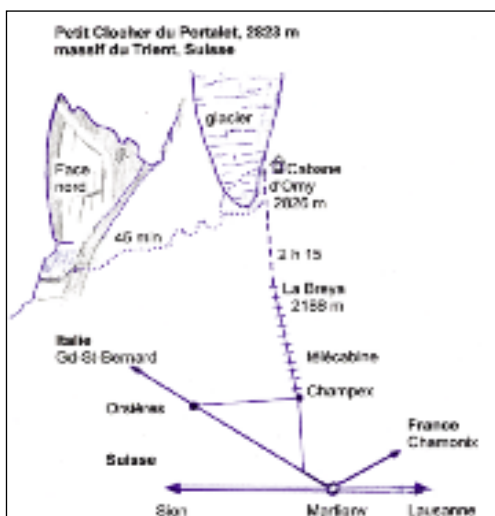
La normale: l'arete ouest (Δυτική κόψη)

Maurice Cretetz και Emile Revaz, 26 Αυγούστου 1987.

Εξοπλισμένη με 33 βύσματα η ανάβαση ξεκινά από τη δυτική βάση του «Petit Clocher» σε μια ανανεωμένη διαδρομή 5a. Ακολουθείτε τη ράμπα αριστερά και, πριν τη ρωγή, ανάβαση στα δεξιά όπου συνεχίζετε πάνω στην κόψη προς την κορυφή.

Νότια πλευρά

Η πιο «συμπαθητική» πλευρά του «Petit Clocher» προσφέρει δύο κλασικές, εξοπλισμένες με βύσματα.

«Chic, cheque, choc»

Claude και Yves Remy, 8 Ιουλίου 1986

Παίρνετε μαζί σας: καρυδάκια και Friends 1 μέχρι 4. Έξοχη αναρρίχηση σχισμών-δίεδρων-φλοιδών, πάνω σε κάθετους βράχους. Υποχρεωτικό 6a+

L1: 5c, L2: 6a+, L3: 6c, L4: 6c, L5: 6b, L6: 6c, L7: 5c. Κατάβαση με ραπέλ.

La sud-est (Νότιο-ανατολική)

Michel Rey, Christophe Vouilloz, 15 Ιουνίου 1961

Παίρνετε μαζί σας: καρυδάκια και Friends 1,5 μέχρι 2.5. Πανέμορφη αναρρίχηση στην μπουρντούρα του πυλώνα. Αναρρίχηση σχισμών-δίεδρων-φλοιδών, πάνω σε κάθετους βράχους. Υποχρεωτικό 6a.

L1: 6b, L2: 5c (αριστερά) ή 6c (δεξιά), L3: 6b, L4: 6a+, L5: 6a, L6: 5b.

Κατάβαση με ραπέλ.

Ανατολική πλευρά

Δύο σχισμές-καμινάδες χαρακώνουν το τοίχωμα σε όλο το ύψος του.

H «Darbellay», αναβαππισμένη «Esprit de clocher»

Michel Darbellay, Louis Frote, 1967

8 σχοιινές «ελεύθερη-τεχνητή», επαναεξοπλισμένες με βύσματα το 1988.

Παίρνετε μαζί σας: καρυδάκια και Friends 1, μέχρι 3.5. Όμορφη αναρρίχηση, με έξοδο από τη νότιο-ανατολική. Υποχρεωτικό 6b, σε «ελεύθερη» 6c+.

Sortie directe (Ευθεία έξοδος): Steve Jones, Pat Littlejohn, Αύγουστος 1983, η πρώτη ελεύθερη της διαδρομής. Η τελική σχισμή-καμινάδα, εκτεθειμένη, 7a, χρειάζονται Friends 4 και 5.

H «Vaucher» που ονομάζεται επίσης Les cheminees (οι καμινάδες)

Italo Gamboni, Michel Vaucher, 22-23 Ιουλίου 1958.

Εξοπλισμένη με καρφιά και ξύλινες σφήνες (ξύλο γωνιές).

Παίρνετε μαζί σας: καρυδάκια και Friends 1, μέχρι 4. Μετά το υπόβαθρο, μια σχοιινιά «τεχνητής» αναρρίχησης και ένα εκκρεμές, μπαίνουμε στις μεγάλες καμινάδες. Ελεύθερα 5c-6a, απαιτούνται τεχνικές καπνοδόχο, με περιορισμένες δυνατότητες ασφάλισης.

H «βόρεια πλευρά»

«Etat de choc»

Claude και Yves Remy, 25-26 Ιουλίου 1983

Εκπληκτική διαδρομή σε «σχιμαρές-καμινάδες».

Παίρνετε μαζί σας: Rocks και Friends 1, μέχρι 4, (3, 3.5 και 4 σε διπλούν). Υποχρεωτικό 6c.

L1: 6b+, L2: 6b+, L3: 6b+, L4: 6c, L5: 7a, L6: 6c, L7: 7a, L8: 6b+, L9: 4c, κορυφή.

Επιστροφή: 2 ραπέλ στη διαδρομή, 4 ραπέλ στα δεξιά από την «Ave Caesar», και πάλι 2 ραπέλ στη διαδρομή.

«Histoire sans fin»

Didier Berthod, Francois Mathey, 4 Αυγούστου 2001. Ελεύθερη από τον D.Berthod 7c+. Τεχνική δίδρο, κατόπιν απαιτητική σχισμή για «χέρια και δάχτυλα».

Παίρνετε μαζί σας: Δύο ζεύγη Camalot των 0.5 ως 3 καθώς και Tricam (0: 00: 000).

«Ave Caesar»

Didier Berthod, Francois Mathey, Alexis Mikolajak, Ιούλιος 2003.

1η ελεύθερη: Didier Berthod, 18 Ιουλίου 2003. Δεν έχει σκαρφαλωθεί «onsight».

Διαδρομή εξαιρετική. Βύσματα στα ρελέ, ασφάλιση σε καρυδάκια, εκτός 2 βυσμάτων στην πρώτη σχοιινιά

και 1 βύσμα στην τρίτη σχοιινιά.

Παίρνετε μαζί σας: Δύο ζεύγη Camalot ως το 3.5 καθώς και Tricam (0: 00: 000), σε τριπλούν μέχρι το 1 (κόκκινο). Η διαδρομή ξεκινά και τελειώνει με την «Etat de choc» και η κατάβαση γίνεται με ραπέλ. Από το R3 του «Etat de choc»: L1: 7b, L2: 6c, L3: 7c, L4: 7c

«Guerre des nerfs»

Lucien Abbet, Francois Roduit, Αύγουστος 1983.

3 σχοιινές με ελάχιστο εξοπλισμό.

Παίρνετε μαζί σας: καρυδάκια και Friends εκ των οποίων τα 4 και 5 εις διπλούν.

Εξαιρετική ανάβαση που ξεκινά αριστερά της «ταράτσας-πλάτωματος» της βόρειας πλευράς και ακολουθεί την προφανή γραμμή σχισμών-δίεδρων μέχρι την «Darbellay» L1: 7b, L2: 6b+, L3: 6c+.

H «Darbellay»

Daniel και Michel Darbellay, 31 Αυγούστου-1η Σεπτεμβρίου 1962

Η πρώην κλασική-τεχνητή επανεξοπλήστηκε πρώτα με βυσμάτια για ελεύθερη αναρρίχηση, την οποία κατόρθωσε ο Philippe Steulet τον Αύγουστο 1989.

L1: 8a, L2: 7c+.

Τα βύσματα αφαιρέθηκαν το 2003 από τον Didier Berthod, για να γίνει «ελεύθερη» με ασφάλιση σε καρυδάκια, πλην 3 «καρφιά» στην αφετηρία του 8a.

Παίρνετε μαζί σας: Rocks, δύο ζεύγη Camalot ως το 3, micros και μικρά Friends εις τριπλούν.

«Plaisir immediat»

Claude και Yves Remy, 9-10 Ιουλίου 2008.

Αναρρίχηση που εκτυλίσσεται ως επί το πλείστον σε σχισμές-δίεδρα.

Μόνιμες ασφάλειες: 65 βύσματα. Όλα τα ρελέ εξοπλισμένα με 2 βύσματα, βρίσκονται σε καλές θέσεις.

Παίρνετε μαζί σας: Rocks και Friends, 10 σετάκια, μερικούς ιμάντες.

Υποχρεωτικό 6a+.

L1: 6a+, L2: 6b, L3: 5b, L4: 6b+, L6: 6c, L7: 6b+, L8: 5c, κορυφή.

Αναρριχητικοί οδηγοί:

- Guide des Alpes valaisannes 1, CAS: Maurice Brandt, 2001
- Escalades Entremont, Olivier Roduit

Χάρτες

Εθνικός ελβετικός χάρτης: 1:25.000, Orsieres, 1345: 1:50.000 Martigny, 282

Philippe Steulet (1962-2002)

Από τους πρώτους αγώνες αναρρίχησης, ο από τη Jura, Steulet είναι ο καλύτερος Ελβετός και βρίσκεται συχνά μεταξύ των πρώτων παγκοσμίως. Εκτός της «πρεμιέρας» του στο «Petit Clocher» πολλαπλασιάζει τις πρώτες «onsight» διαδρομές πολλαπλών σχοιινών μέχρι 7c, ειδικά στά Sanetch, Wendenstocke, Ratikon.

Didier Berthod: Η μαγεία των ακραίων σχισμών

Γεννήθηκε το 1981 στο Bramois-Valais. Στα δεκάξι του

εκτελεί το πρώτο του 8b. Λίγο αργότερα επαναλαμβάνει τη «La danse des Balrogs» 8B, Bouldering στο Branson-Valais, και άλλες ακραίες διαδρομές μέχρι 8c+. Μετά από μία περίοδο στις ΗΠΑ, το φθινόπωρο του 2001, ο Berthod επιστρέφει το 2004. Αναρριχάται συχνά «onsight» διαδρομές μυθικές στον όγδοο βαθμό, επί το πλείστον σχισμές με ασφάλιση με καρυδάκια.

Επί πλέον αναθεωρεί, συχνά προς τα κάτω, τη βαθμολόγηση των σχισμών.

Το 2005 κάνει την πρώτη της Greenspit 8b/8b+, στο Vale dell'Orco της Ιταλίας, τοποθετώντας ασφάλειες στην αρνητική σχισμή, στυλ μοναδικό στην Ευρώπη (το επανέλαβε το 2008 ο Βέλγος Nicolas Favresse).

Στο τέλος του 2006 ο Didier Berthod σταματά την αναρρίχηση και κόβει τις σχέσεις του με τον ορειβατικό χώρο. Ανέκαθεν πολύ θρήσκος, ζει τώρα σε μια θρησκευτική κοινότητα.

Simon Anthamatten:

Πολυτάλαντος στο ύψιστο επίπεδο.

Γεννήθηκε το 1983 στους πρόποδες του μυθικού Matterhorn, στο Zermatt. Ο Simon και ο αδελφός του Samuel συναντούν τον Berthod σε αγώνες αναρρίχησης και αρχίζουν να σκαρφαλώνουν μαζί. Το 2004 ο Simon κάνει ένα ταξίδι στο Yosemite με τους Berthod και Mathey.

Στις Άλπεις συνδυάζει ταχύτητα και υψηλό επίπεδο: Βόρεια πλευρά του Eiger σε σχοινοσυντροφιά με το Roger Schali σε 6 ώρες και 50 λεπτά. Πρώτος στο παγκόσμιο κύπελλο παγοαναρρίχησης το 2008.

Στα Ιμαλάια το 2003, επαναλαμβάνει το pilier des Catalans στο Baghirathi 3, με τους Urs Stocker και Rainer Treppte.

Το 2008 ο Simon και ο Ueli Steck ανοίγουν σε τρεισήμισι μέρες μια διαδρομή 2000 μέτρων στη βόρεια κόψη του Teng Kanpoche, 6500μ. Εργάζεται σαν οδηγός βουνού.

Ευχαριστίες (για παροχή βοήθειας) στους:

L. Abbet, P.& R. Angeloz, S. Anthamatten, C.Berthod, R.Buemi, P.& H. Cretton, M. Darbellay (La Fouly), M. Darbellay (φωτογράφος στο Martigny), N.Favresse S. Jones, F. Legrand,

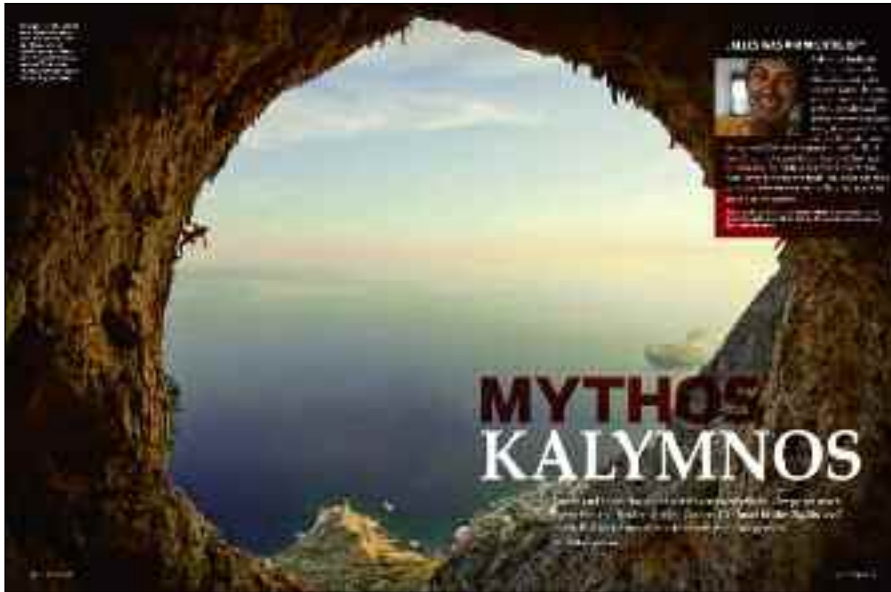
P. Littlejohn, F.Mathey, R. Mayor, L. Monnet, Ch. Racat (φωτογράφος), M. Rey, O. Roduit,

A. Sarrazin, G. Scherrer, C.& F. Steulet, M. Vaucher, A. Villiger, L. Weissbaum, καθώς και του F.Gindroz Προέδρου του Ορειβατικού Όμιλου Ελβετίας, τμήμα Diablerets, καθώς και τον M. Ziegenhagen.

Άρθρο για την Κάλυμνο στο Γερμανικό περιοδικό Klettern

«Το νησί είναι ένας παράδεισος»

Ας υποθέσουμε πως ήμουν top class αναρριχητής και ερχόμουν για πρώτη φορά στην Κάλυμνο: Θα τα ξεχναγα όλα σχετικά με την αναρρίχηση μονομιάς... Το νησί είναι ένας παράδεισος. Και παρεμπιπτόντως, η αναρρίχηση εδώ δεν είναι και τόσο χάλια!

-**Urs Odermatt**, Ελβετός οδηγός βουνού και ειδικός στην παγοαναρρίχηση ο οποίος μαζί με τον **Peter Keller** δημιούργησε τα πεδία Irox και Γλάρος, όπως και τη μεγάλη διαδρομή Wings for Life, στην Τέλενδο.

«Η Κάλυμνος έχει πολλά ακόμα να προσφέρει»

Όταν μιλάμε για την Κάλυμνο είναι πάντα συναρπαστικά. Είναι η καλύτερη αναρρίχηση, στον καλύτερο βράχο, για όλες τις βαθμίδες και τα στιλ της αναρρίχησης. Είναι ο κορυφαίος αναρριχητικός προορισμός για να σκαρφαλώνεις με τους φίλους σου, την οικογένειά σου ή τον έρωτά σου. Είναι ιδανικές διακοπές, με ασφάλεια και άνεση και μια πηγή νεότητας: ο πατέρας μας (87 χρονών) θέλει να ξαναέρθει στο νησί αυτή την άνοιξη. Η Κάλυμνος έχει πολλά ακόμα να προσφέρει και επαφίεται σε εσένα να τα ανακαλύψεις».

-Οι Ελβετοί αδελφοί **Yves και Claude Remy**, οι οποίοι με τη βοήθεια του Boris Girardin και της Mammut έχουν ανοίξει πάνω από 100 νέες διαδρομές στην Κάλυμνο τα τελευταία 2 χρόνια.

Το τεύχος Φεβρουαρίου / Μαρτίου του γερμανικού περιοδικού **Klettern** δημοσίευσε ένα εκτεταμένο άρθρο για την Κάλυμνο, περιλαμβάνοντας μεταξύ άλλων πληροφορίες, την παρουσίαση νέων αναρριχητικών πεδίων του νησιού και μια λίστα με τις δυσκολότερες διαδρομές και φυσικά εξαιρετικές φωτογραφίες. Ο διευθυντής του περιοδικού **Volker Leuchsner** γράφει: «Ήλιος, θάλασσα, ανεξάντλητη ποσότητα φανταστικού βράχου και διαδρομές όλων των βαθμίδων: Είναι κάτι παραπάνω από αντικειμενικό να αποκαλέσουμε αυτό το μικρό νησί στο Αιγαίο, τον καλύτερο προορισμό αναρριχητικών διακοπών παγκοσμίως.»

Να και ένας Γερμανός που δεν εκφράζεται απαξιωτικά για τη χώρα μας! Και σίγουρα δεν είναι ο μόνος!

Παρακάτω σας μεταφέρουμε κάποια ενδιαφέροντα αποσπάσματα από το άρθρο. Προέρχονται από αναρριχητές που δραστηριοποιούνται συστηματικά στην Κάλυμνο και είναι πολύ πιθανόν να τους συναντήσετε να σκαρφαλώνουν πλάι σας στην επόμενη επίσκεψή σας στο νησί!

«Ένα κέντρο αποτοξίνωσης για το μυαλό μου»

Εδώ ξαναγυρίζω στην εποχή που άρχισα την αναρρίχηση, πριν 25 χρόνια: Τρέξιμο το πρωί και αναρρίχηση όλη την υπόλοιπη ημέρα, χωρίς άγχος. Χωρίς χορηγούς, χωρίς τύπο, χωρίς συνεντεύξεις, χωρίς συνεχή ταξίδια,

χωρίς ομιλίες, χωρίς τηλεφωνήματα, χωρίς προβλήματα.

Η Κάλυμνος είναι ένα κέντρο αποτοξίνωσης για το μυαλό μου και ανασυγκρότησης για το κορμί μου. Η αναρρίχηση και η αίσθηση της ελευθερίας εδώ είναι ασυγκρίτα!»

-**Simone Moro**, Ιταλός επαγγελματίας ορειβάτης και Ιμαλαϊστας από το Bergamo, ο οποίος από το 1998 έχει ερωτευθεί το νησί, το βράχο του και τους ανθρώπους του. Διατηρεί ενοικιαζόμενο σπίτι στην Κάλυμνο σε ετήσια βάση.

«Η Κάλυμνος σημαίνει να εστιάζω μόνο στα σημαντικά»

«Κάλυμνος σημαίνει να είμαι ο καλύτερος εαυτός μου. Σκαρφαλώνοντας και σπρώχνοντας τα όριά μου, θαυμάζοντας το εκπληκτικό τοπίο, βιώνοντας ποιοτικό ελεύθερο χρόνο με αληθινούς φίλους από όλο τον κόσμο και απελευθερώνοντας το μυαλό μου από ανούσιες έγνοιες και ανάγκες οι οποίες σε κατακλύζουν στην καθημερινή ζωή στην πόλη.

Σε συντομία Κάλυμνος σημαίνει να εστιάζω μόνο στα σημαντικά και να ξεχνώ στιδήποτε άλλο!»

-**Άρης Θεοδωρόπουλος**, Έλληνας οδηγός βουνού και εκπαιδευτής αναρρίχησης, ο συγγραφέας του αναρριχητικού οδηγού της Κάλυμνου. Αυτή την εποχή χτίζει το δικό του σπίτι στο νησί.

Το συνέδριο της UIAA στην Κάλυμνο 6-9/5/2010

Η Διεθνής Ένωση Ορειβατικών Ομοσπονδιών (UIAA) διεξάγει για πρώτη φορά στην Κάλυμνο το συνέδριο της διοικητικής επιτροπής της σε συνεργασία με την Ελληνική Ομοσπονδία Ορειβασίας και Αναρρίχησης (ΕΟΟΑ) και το Δήμο της Κάλυμνου.

Το συνέδριο θα υλοποιηθεί στο Ξενοδοχείο Πλάζα στο χωριό Μασσούρι της Κάλυμνου. Για την υποδοχή των αντιπροσώπων της UIAA θα παρευρίσκονται εκ μέρους της ΕΟΟΑ ο πρόεδρος κ. Δημήτρης Γεωργούλης και οι Γιώργος Βουτυρόπουλος και Λάζαρος Μποτέλης.

Η UIAA ενώνει εκατομμύρια από ανθρώπους σε όλο τον κόσμο που μοιράζονται το ίδιο πάθος για το βουνό και την ορειβασία.

Η UIAA προωθεί την ανάπτυξη της ορειβασίας σε όλο τον κόσμο:

- Διαφυλάττοντας το πνεύμα και τις παραδόσεις του Αλпинισμού
- Προβάλλοντας ασφαλείς και δεοντολογικές ορειβατικές τεχνικές
- Ενθαρρύνοντας υπεύθυνη πρόσβαση, ορειβατική κουλτούρα και περιβαλλοντική προστασία.

- Στηρίζοντας τη συμμετοχή των νέων και το Ολυμπιακό κίνημα

Η UIAA εκπληρώνει τους στόχους της κυρίως μέσα από τη δουλειά των επιτροπών της, οι οποίες κάνουν προτάσεις, διαμορφώνουν πολιτικές και συνηγορούν υπέρ της ορειβατικής κοινότητας.

Η UIAA ιδρύθηκε το 1932. Ξεκίνησε κατά κύριο λόγο ως Ευρωπαϊκός οργανισμός, αλλά πλέον εκπροσωπούνται όλες οι ήπειροι, με 82 ομοσπονδίες-μέλη από 57 χώρες. Η UIAA αναγνωρίζεται από τη Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή ως η Διεθνής Ομοσπονδία Ορειβασίας.

Από το 1964 οι ορειβάτες έχουν τη δυνατότητα να αναζητούν το Σήμα Ασφαλείας της UIAA όταν αγοράζουν ορειβατικό εξοπλισμό. Το σήμα ασφαλείας σημαίνει ότι ο εξοπλισμός έχει περάσει τους πιο αυστηρούς ελέγχους. Επίσης, από το 2004 η UIAA επιβραβεύει με το Περιβαλλοντικό Σήμα όσους ακολουθούν τις περιβαλλοντικές της οδηγίες κατά την οργάνωση των ορειβατικών τους δραστηριοτήτων.

Κάλυμνος. Αναρρίχηση στο πεδίο Ιλιάδα. Φωτό Ν. Σμαλιός

KATANA

SOLUTION

MIURA VS

FOR YOUR MOUNTAIN

LA SPORTIVA
innovation with passion

www.lasportiva.com

ACTIVE POINT
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Συμπληθόνος 37 • 104 42 Αθήνα
τηλ: 210 9210906, fax: 210 9220017
e-mail: actpoint@bolnet.gr